

Szabó J. Róbert lelkipásztor

MIÉRT VAGYUNK ENNYIRE GYENGÉK?

Alapige: Zsoltárok 63.

I

A legtöbb egyedül élő embert, legyen Istenben hívő vagy nem hívő, ha megkérdeznénk, hogy *egy futó kalandra* vagy *egy bensőséges kapcsolatra* vágyik inkább, nem az előbbit, hanem az utóbbit választaná. A futó kalandok az elején lehetnek nagyon izgalmasak, mert valami újat, valami szokatlant kínálnak, megmozgatják az érzékeinket és nagyon intenzív érzelmeket gerjesztenek. A futó kalandok mégis kétdimenziósak, mindig hiányzik belőlük a valódi mélység: a személyesség, az intimitás, a kölcsönös bizalom, az önzetlenség, a lemondás, és egymás valódi elfogadása.

Pedig mindannyian szétszakíthatatlan és bensőséges kapcsolatra vágyunk, vagy netán ilyenben élünk valakivel. S ha így van, így lehet ez, akkor miért van az, hogy Istennel mégis a futó kalandokat erőltetjük? Mert a legtöbbünk hite inkább kétdimenziós hit: felszínes, ami nélkülözi

az Istennel való intimitást és a bensőségességet. Néha nagyon intenzív, különösen, amikor nyomás nehezedik ránk, vagy valami baj ér bennünket. Máskor meg formális, ridegen automatikus, olyan, mint egy régen kihűlt szerelem.

2

Amikor elolvassuk a 63. zsoltárt, akkor olyan mintha egy nagyon szép szerelemi vallomást olvasnánk. Egy nagyon intim és bensőséges vallomást. Azt, ahogyan Dávid, a király, megvallja Istennek, mennyire vágyik az Ő jelenlétére.

S amikor ezt mondom, akkor zavarban vagyok, mert a mi református hitünkből, legalábbis ahogyan azt gyakoroljuk, hiányzik ez a bensőségesség. De nehezen tudom elképzelni azt is, különösen férfiként, hogy az istentisztelten valamiféle szent ömlengésben fejezzem ki Isten iránti szeretetemet. De ha arra gondolok, hogy ki volt Dávid király, magam előtt nem sziruposan rózsaszín embert látok, hanem egy tetőtől-talpig férfit, akit kőkeményé edzettek a harcok, a megélt

és megjárt mélységek, a királyi felelősség.

Melyik volt az igazi Dávid? A kőkemény király vagy az intimitását, az Istennel való bensőséges kapcsolatát ebben a zsoltárban megéneklő férfi? De miért ne lehetne mindkettő Dávid? Miért ne férhetne meg egymás mellett a határozottság és a keménység, az intimitás és a bensőséges gyengédség?

Dávid a 63. zsoltárt nem a nyilvánosságnak szánta, hanem Istennek énekelte. Olyan ez, mint, amikor a szerelmes suttogva megvallja érzéseit, vágyait és mások elől elrejtett gondolatait annak, akit a világon mindennél jobban szeret. Dávid vallomását a „belső szoba csendjében”, abban az intim közösségben mondta el Istennek, amiben nem volt helye másnak. Csak ő volt és Isten. Ez a vallomás nem tartozott másra: csak **kettőjük** titka volt.

Járható-e még az út a te belső szobába? Őrzöd-e, ápolod-e még ezt a bensőséges kapcsolatot Istennel? Vagy régen kialudt már az első szeretet

lángja az életemben, és imáid rideg automatizmusokká degradálódtak? Egyáltalán ismered a hitnek ezt a bensőségességét, vagy azt kérdezed miért olyan fontos az, hogy tudsz-e úgy megállni Isten előtt, ahogyan ebben a zsoltárban Dávid tette?

3

Bizonyosan mindannyian olvastunk, vagy hallottunk már olyan keresztény bizonyágtételeket, amikor valaki nagyon őszintén vallott életének egy-egy mélységéről. Amikor valaki szembe nézett egy gyógyíthatatlan betegséggel, átélt valamilyen tragédiát, amikor egyik pillanatról a másikra kicsúszott a lába alól a talaj, vagy valamilyen igazságtalan hátratétel érte. S ezek az emberek mégis arról beszéltek, hogy nem veszítették el a hitüket, nem csalódtak Istenben, hanem elfogadták azt, amit az élet dobott nekik, és anélkül, hogy önmagukkal meghasonlott, kiégett és megkeseredett emberekként éltek volna tovább, sokak példaképévé váltak a hitben.

Ismertem egy lelkipásztort, akit a múlt század 50-es éveiben hűséges szolgálata miatt száműztek a semmi közepére. Ez a lelkész ízig-vérig értelmiségi és városi ember volt. De egyszerre ott találta magát falun, rettentő körülmények között, a legnagyobb szegénységben. És mit csinált? Feladta? Végleg összetört? Megharagudott az egész világra az őt ért igazságtalanság miatt? Nem! Ugyanazzal a hűséggel és elszántsággal folytatta Isten szolgálatát az embertelen körülmények között is. És a környezetében élők elkezdtek mind Istenhez találni! Először a falujában, ahová büntetésből helyezték, majd lassan az egész környéken Istenhez kezdtek térni az emberek.

4

Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt. – olvassuk a 63. zsoltár címfeliratát, ami első hallásra talán nem sokat sejtet. De ha ismerjük Dávid életét, rögtön két olyan élethelyzet kerül a látóterünkbe, amikor az életét mentve a

pusztában kellett bujdosnia. Először akkor, amikor Saul király elől kellett menekülnie, aki meg akarta gyilkolni őt. Másodszor pedig akkor kényszerült a pusztába, amikor a saját fia, Absolon kergette el őt, és viseltetett iránta ugyanazzal a gyilkos indulattal.

A zsoltár egyetlen mondatából kiderül számunkra, hogy ezutóbbi, azaz Absolon lázadásának idején íródott ez a zsoltár, mert annak 12. versében ezt olvassuk: *De a király örül Isten előtt*. Saul idejében még nem írhatta volna ezt Dávid, mert akkor még nem volt király. Az pedig nem lehet kérdés, hogy a két nehéz élethelyzet közül, amikor a pusztában, életét féltve, mindenét elveszítve kellett bujdosnia, melyik volt emberfeletti próbája Dávid életének. Mert nincs nehezebb dolog, mint amikor a saját gyermekünk fordul ellenünk, amikor ő csap be bennünket, ő tesz földfutóvá, ő semmiz ki minket, sőt még az életünket is el akarja venni. Absolon pedig mindezt megtette apjával: Dáviddal.

És akkor olvassuk ennek a zsoltárnak a sorait, és meghökkenünk, hogy Dávid nem könyörög benne

önmagáért, az életéért, a helyzete változásáért. Egyszerűen csak gyönyörködik abban az Istenben, akiben hisz, akinek szeretet még az életnél is jobb, akinek közelsége úgy betölti az életét, olyan elégedetté teszi őt, mintha zsíros falatokkal lakott volna jól.

Honnan táplálkozott Dávidnak ez az optimizmus? És honnan merítették az erőt azok az emberek, akik hozzá hasonlóan kimondhatatlan mélységeket jártak meg? Vagy egyszerűen csak az történt velük, ami sok bajba jutott emberrel történt, hogy a valóság elől valami képzelt világba menekültek, ami azután elterelte, részben feloldotta, de meg nem oldotta a problémájukat, csak valamiféle hazug biztonságot teremtett köréjük?

5

Ahogy mondtam már, Dávidnak ez a zsoltára egy bensőséges vallomás Istennek, akit a legjobban szeretett az életében. És ez a titka optimizmusának, és vallom, hogy ez az ereje minden mélységből győztesen kikerülő hívó embernek is. Életük ereje, keménysége, bajban

való tartása ott a belső szoba csendjében született, érlelődött, és ebből az Istennel megélt nagyon intim és bensőséges kapcsolatból táplálkozott.

A próbák nyomása alá került hívő emberek, ahelyett, hogy életük kudarcaira, mélységeire koncentráltak volna, inkább felfelé tekintettek, és Dávidhoz hasonlóan újra és újra Istenre összpontosítottak. Arra, hogy kiben is, kinek is hittek. Mert ebben Dávid is biztatás talált, ami reménységre adott számára okot! Figyeljük csak szavait!

Felnézek rád szentélyedben, hogy dicsőségedet és erődöt lássam! ... Lelkem megtelik jószággal: jóllakik, mint egy bőséges lakomán, mikor téged dicsérlek, Istenem! ... megsegítettél engem, szárnyaid árnyékában örvendezek. ... Lelkem ragaszkodik hozzád, mert jobboddal fogod a kezem.

A bajban Dávid sem nem befelé fordult, nem önmagába zárkózott, nem embereknél keresett menedéket, hanem felfelé kereste és találta meg a

segítséget. De jó lenne ezt tőle megtanulnunk, mert van abban valami szomorú, hogy a legtöbbször hiányzik a tartás, és kisebb nyomás alatt is hamarabb összetörünk, kevesebb dologért is könnyebben feladjuk. Talán azért, mert hiányzik az életünkből ez az Istennel való intim és bensőséges kapcsolat!

Mert olyan könnyű „kirakat hívóvé”, kétdimenziós emberré válni. Csak annyi kell hozzá, hogy elmaradnak az Istennel együtt töltött idők, amikor rendre üres marad az a belső szoba. Amikor az imádságaink formalitásokká válnak, elhadart szép, de üres szavakká, kötelezően letudandó reggeli vagy esti aktusokká. Amikor még mondom az imáim, de már azon jár az eszem, hogy mennyi mindent kell ma élvégeznem. S szinte sajnálom az Isten előtt eltöltött időt. Azután, ha jön a vihar semmi sincsen, ami megtarthatna, fenntarthatna bennünket a felszínen.

6

Valamikor régen olvastam egy afrikai törzsről, akik annyira komolyan vették Jézus imádságra biztató szavait, hogy kicsiny imakunyhókat építettek elszórtan és elrejtve a bokrok közé. Ahogyan a növényzet megnőtt és besűrűsödött, hogy ezeket a kunyhókat csak úgy lehetett megtalálni, ha az ember követte azokat a kitaposott ösvényeket, amelyek ezekhez az imakunyhókhoz vezettek. Sok évvel később egy misszionárius látogatta meg a törzset, és szomorúan tapasztalta, hogy mennyi nehézséggel küzdenek, mennyire békétlenné lettek, mennyi vizsaly ütötte fel a fejét közöttük. A misszionárius megkérdezte a törzs idős és bölcs főnökét arról, hogy mi az oka annak, hogy az egykor erős, boldog és virágzó törzs ennyire leromlott. A törzsfőnök szomorúan csak ennyit válaszolt: Benőtte a gaz az ösvényeinket!

Isten, aki szeret téged, ma csendes megállásra hív téged önmaga elé, hogy megvizsgáld, hogyan is

állsz most vele. Annak vizsgálatára hív, hogy járható-e még az út a belső szobádba, vagy te ösvényedet is régen benőtte már a gaz.

Isten nem szeret téged kevésbé, mint tegnap. Nem szeret kevésbé, mint amikor még többet és másként, más szívvel álltál előtte. De arra hív, hogy kezdj el újra közeledni hozzá, hogy megtapasztald és átéld: Ő is közeledni akar hozzád! Ne habozz rá bízni a gondjaidat, hogy megmutathassa neked, neki még mindig gondja van rád! Ámen!